

Skarga wniesiona w dniu 14 maja 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii**(Sprawa C-198/08)**

(2008/C 197/15)

*Język postępowania: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciel: W. Mölls, pełnomocnik)*Strona pozwana:* Republika Austrii**Żądania strony skarżącej**

- Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 9 ust. 1 dyrektywy Rady 95/59/WE z dnia 27 listopada 1995 r. ⁽¹⁾ poprzez ustanowienie i utrzymanie w mocy przepisów prawnych, wedle których minimalne ceny sprzedaży papierosów i tytoniu drobnokrojonego przeznaczonego do skręcania papierosów są ustanawiane przez państwo
- obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wyroby tytoniowe stanowią jedną z trzech grup produktów, które na szczeblu wspólnotowym podlegają zharmonizowanym przepisom w zakresie podatków akcyzowych. Dyrektywa 95/59/WE zawiera szereg ogólnych przepisów mających zastosowanie do wszystkich wyrobów tytoniowych i reguluje ponadto strukturę podatku akcyzowego mającego zastosowanie do papierosów. Artykuł 9 ust. 1 ustanawia zasadę, wedle której zarówno producenci jak i importerzy mają swobodę w ustalaniu maksymalnych cen wyrobów tytoniowych. Przepis ten gwarantuje nie tylko, że podstawa opodatkowania będzie podlegać we wszystkich państwach członkowskich tym samym zasadom, lecz uniemożliwia również, aby realizacja celów dyrektywy została zniweczona przez krajowe przepisy w zakresie cen, które naruszają konkurencję i rynek wewnętrzny.

Regulacja ustanowiona w Austrii w roku 2006, wedle której ceny minimalne papierosów i tytoniu drobnokrojonego przeznaczonego do skręcania papierosów są ustanawiane przez organy państwowe narusza wskazany przepis dyrektywy 95/59/WE. Ustanowienie cen minimalnych likwiduje różnice w cenach produktów, które mogą istnieć ze względu na różne czynniki kształtowania cen, poprzez podniesienie cen detalicznych z dolnego poziomu bezpośrednio do poziomu minimalnego. Tego rodzaju mechanizm prowadzi w sposób konieczny do zakłóceń w przepływie handlowym pomiędzy państwami członkowskimi, nawet jeśli cena minimalna, jak ma to miejsce w Austrii, jest określana w oparciu o średnie ceny na rynku.

Do interesów, które państwa członkowskie mogą realizować w ramach swej polityki handlowej i podatkowej należy w sposób oczywisty również interes ochrony zdrowia publicznego. Interes

ten obejmuje również cel utrzymania cen wyrobów tytoniowych na wysokim poziomie. Jednak w związku z tym, że państwa członkowskie mogą w pełnym zakresie uwzględnić ten cel poprzez zastosowanie środków podatkowych, nie jest dopuszczalne, aby powoływały się na ten interes w celu odstąpienia od omawianego przepisu dyrektywy, ponieważ w ten sposób naruszają funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

Zdaniem Komisji opodatkowanie jest skutecznym i wystarczającym środkiem w zakresie cen. Przykłady innych państw członkowskich wskazują również, że ceny wyrobów tytoniowych mogą być zwiększane poprzez samo nałożenie ciężarów podatkowych, ponieważ poziom opodatkowania może być dowolnie podwyższony celem uzyskania wyższej ceny końcowej, niezależnie od marży zysku danych przedsiębiorstw lub od ich gotowości do sprzedawania bez zysku lub nawet ze stratą. Tego rodzaju podejście, w ramach którego opodatkowanie stanowi obiektywny czynnik kosztów nie tylko zapobiega negatywnym skutkom cen minimalnych na konkurencję i rynek wewnętrzny, lecz również dalszemu skutkowi negatywnemu związanemu z cenami minimalnymi jakim jest zagwarantowanie marży producentom wyrobów tytoniowych. Ten skutek nie przyczynia się w żadnym stopniu do ochrony zdrowia i jest raczej w tym zakresie przeciwny do skutku zmierzzonego. Komisja jest w związku z tym przekonana, że zamierzona ochrona zdrowia publicznego może zostać zapewniona poprzez aktywną i skuteczną politykę podatkową bez konieczności stosowania cen minimalnych niezgodnych z art. 9 dyrektywy 95/59/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 291, str. 40.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 15 maja 2008 r. — Dr. Erhard Eschig przeciwko UNIQA Sachversicherung AG**(Sprawa C-199/08)**

(2008/C 197/16)

*Język postępowania: niemiecki***Sąd krajowy**

Oberster Gerichtshof.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym*Strona skarżąca:* Dr. Erhard Eschig*Strona pozwana:* UNIQA Sachversicherung AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 ust.1 dyrektywy Rady 87/344/EWG z dnia 22 czerwca 1987 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczenia ochrony prawnej⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że sprzeczna jest z nim klauzula zawarta w ogólnych warunkach ubezpieczenia przyjętych przez ubezpieczyciela ochrony prawnej, która w przypadkach, w których większa ilość ubezpieczonych jest poszkodowana w wyniku tego samego zdarzenia (przykładowo upadłości przedsiębiorstwa świadczącego usługi w zakresie obrotu papierami wartościowymi), uprawnia ubezpieczyciela do wyboru przedstawiciela prawnego i tym samym ogranicza prawo swobodnego wyboru prawnika przez indywidualnego ubezpieczonego (tzw. „klauzula szkód zbiorowych”)?
- 2) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:

W jakich warunkach występuje „szkoda zbiorowa”, która w rozumieniu wspomnianej dyrektywy (względnie w uzupełnieniu do niej) pozwala na przyznanie prawa wyboru przedstawiciela prawnego ubezpieczycielowi zamiast ubezpieczonemu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 185, str. 77.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 16 maja 2008 r. — The Sporting Exchange Ltd przeciwko Minister van Justitie, Stichting de Nationale Sporttotalisator, Scientific Games Racing

(Sprawa C-203/08)

(2008/C 197/17)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Raad van State

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: The Sporting Exchange Ltd

Strona pozwana: Minister van Justitie, Stichting de Nationale Sporttotalisator, Scientific Games Racing

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 49 WE należy interpretować w ten sposób, że stosowanie tego przepisu prowadzi do tego, iż właściwy organ administracji danego państwa członkowskiego, ze względu na obowiązujący w tym państwie system zamkniętego katalogu zezwoleń na świadczenie usług w zakresie gier hazardowych, nie może zakazać usługodawcy, któremu w innym

państwie członkowskim udzielono już zezwolenia na świadczenie takich usług za pośrednictwem internetu, świadczenia takich usług za pośrednictwem internetu również w tym państwie członkowskim?

- 2) Czy wykładnię art. 49 WE, a w szczególności zasady równego traktowania i wynikającej z niej zasady przejrzystości, której Trybunał dokonał w odniesieniu do spraw, które dotyczyły koncesji, można odpowiednio zastosować do procedury udzielenia zezwolenia na świadczenie usług w zakresie gier hazardowych w ramach ustawowo określonego systemu pojedynczego zezwolenia?
- 3) a) Czy w ramach ustawowo przewidzianego systemu pojedynczego zezwolenia przedłużenie zezwolenia udzielonego obecnemu posiadaczowi zezwolenia bez umożliwienia innym ewentualnym osobom zainteresowanym ubiegania się o udzielenie takiego zezwolenia, może stanowić środek właściwy i proporcjonalny dla realizacji nadrzędnych względów interesu ogólnego, które Trybunał przyjął jako uzasadnienie ograniczenia swobody świadczenia usług w zakresie gier hazardowych? W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej, pod jakimi warunkami istnieje taka możliwość?
- b) Czy udzielenie odpowiedzi twierdzącej lub przeczącej na pytanie 2 ma znaczenie dla odpowiedzi na pytanie 3a)?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 19 maja 2008 r. — Peter Rehder przeciwko Air Baltic Corporation

(Sprawa C-204/08)

(2008/C 197/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Peter Rehder

Strona pozwana: Air Baltic Corporation

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 5 pkt 1 lit. b) tiret drugie rozporządzenia (WE) nr 44/2001 w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych⁽¹⁾ powinien być interpretowany w ten sposób, że także w przypadku podróży lotniczych z jednego państwa członkowskiego Wspólnoty do innego państwa członkowskiego należy przyjąć jedno miejsce wykonania dla wszystkich zobowiązań umownych w miejscu świadczenia głównego, które trzeba ustalić według kryteriów gospodarczych?